

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/40/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8312010637
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8312010637.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Evy Pirkovskej na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.03.2014 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného H. Y. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/169/2012 zo dňa 15.05.2013.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/169/2013 zo dňa 15.05.2013 bol obžalovaný H. Y. uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 25.12.2011 v čase okolo 04.00 hod. po predchádzajúcej slovnej roztržke so B. E., na ul. J. v P. pri cukrárni F. fyzicky napadol B. E. a to tak, že ju chytil za kabát a začal ňou nahadzovať, následne ju udrel dvakrát päsťou do oblasti pravého líca a do oblasti pravého oka, pričom v dôsledku úderu spadla na zem, čím takýmto konaním spôsobil B. E. zranenia, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s dobou liečenia 10 dní, počas ktorej doby bola obmedzená v obvyklom spôsobe života.

Podľa § 44 Tr. zákona súd upustil od uloženia súhrnného trestu, pretože pokladal trest uložený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/146/2010 zo dňa 23.01.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu Prešov sp. zn. 6To/9/2012 zo dňa 22.08.2012 v trvaní 18 mesiacov trestu odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za dostatočný.

Súčasne bolo rozhodnuté podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku o uložení povinnosti obžalovanému M. Y. nahradiť poškodenej Všeobecnej zdravotnej poisťovni a.s. Prešov, škodu v sume 43,80 eur.

Proti tomuto rozsudku, ktorý bol vyhlásený v prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora podali odvolanie tak obžalovaný, proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj prokurátor dňa 30.05.2013 proti výroku, ktorým bolo upustené od uloženia súhrnného trestu.

V dodatočne predložených dôvodoch odvolania obžalovaný poukázal na procesné pochybenia zo strany orgánov činných v trestnom konaní, keď dňa 25.12.2011 o 06.20 hod. bol spísaný záznam o podaní oznámenia o priestupkoch proti občianskemu spolunažívaniu na OO PZ v Humennom so sl. B. E. i napriek tomu, že menovaná bola nepochybne pod vplyvom alkoholu, čo vyplýva aj z jej samotného oznámenia a malo sa jednať o forenzný úraz, pritom je pravidlom, že svedkovia a podozrivé osoby sa v podnapitom stave nevypočúvajú, aby nedochádzalo práve k takým situáciám, aká je práve táto a ktoré končia na súdoch, ale Humenné je výnimka. Okrem toho bol dňa 05.01.2012 vykonaný výsluch poškodenej Z. E. na základe telefonického predvolania povereného príslušníka OO PZ v Humennom, s čím poškodená súhlasila aj bez riadneho písomného predvolania. Poškodenej bolo povedané, že

je potrebné ju doložiť k incidentu z Vianoc, na čo povedala, že si to už vyjasnili, že on sa jej a jej rodičom ospravedlnil, že z toho nechce nič robiť, a aj napriek tomu jej bolo povedané, že musí vypovedať, pretože sa vo veci začalo konať, a po tomto nepriamom nátlaku poškodená zopakovala svoju predchádzajúcu výpoveď zo dňa 25.12.2011. Po výsluchu sa s poškodenou stretli a povedala mu, že nad ňou stáli viacerí policajti a hustili do nej a na otázku, či jej povedali, že má právo nevypovedať, mu jednoznačne odpovedala nie. Následne aj jemu volali z polície, či sa môže na ďalší deň dostaviť na políciu za účelom výsluchu, na čo povedal, že môže prísť hneď. Po dostavení sa na políciu mu bolo krátkou cestou doručené uznesenie o vznesení obvinenia, proti ktorému podal odvolanie. Týmto postupom povereného policajta boli porušené zásady trestného konania a to tým, že poškodenej Z. E. bolo úmyselným nepoučením svedka odopreté právo nevypovedať a ľstou, osobným záujmom polície a využitím situácie získať v pozícii obvineného svedka proti jeho osobe. Poverený policajt vypočul poškodenú E. v čase, keď ešte nebol obvineným, pričom nešlo o neodkladný úkon, ktorý by mohol byť zmarený alebo ináč nezrealizovaný. Takýmto postupom bola porušená zásada princípu rovnosti zbraní. Je toho názoru, že takáto výpoveď poškodenej Z. E. je získaná v trestnom konaní nezákonne a že je nepoužiteľná ako dôkaz v konaní pred súdom a mala byť vyňatá zo spisu. S touto skutočnosťou sa súd pri vyhodnocovaní dôkazov dostatočne nevysporiadal. Obvinenie mu bolo vznesené na základe odborného lekárskeho vyjadrenia MUDr. R., s ktorým nemožno súhlasiť, pretože z lekárskej správy o ošetrení poškodenej E. vyplýva, že tržná rana na ľavom obočí bola chirurgicky zahojená po vybratí stehov na piaty deň liečby. V takom prípade sa nemôže jednať o úraz, ktorý by si vyžadoval dlhšiu PN ako je 7 dní. Krvná podliatina nie je zranenie, ktoré si vyžaduje PN, ide o tzv. kozmetický defekt. Poškodená E. si nežiadala PN, nevynechala ani jeden deň v práci, mohla vykonávať všetky nevyhnutné životné potreby, nebola nijako telesne obmedzená. Záver súdnolekárskeho posudku MUDr. R. je v jeho prospech, keďže znalec stanovil dĺžku doby PN na 6 dní. Znalecký posudok z odboru psychológia bol vypracovaný znalkyňou L. iba z dôvodu, že poškodená E. dňa 01.03.2012 využila svoje zákonné právo svedka nevypovedať. Touto svedeckou výpoveďou sa orgánom činným v trestnom konaní podlomil ľad pod nohami a týmto krokom chceli urobiť zo svedka nesvojprávneho, aby mu úmyselne priťažili v trestnom konaní. S týmto sa musel vysporiadať súd a je toho názoru, že rozhodol v jeho neprospech iba na základe znaleckého posudku MUDr. D. R. na rozdiel od odlišne vypracovaného znaleckého posudku MUDr. V. R.. Na záver uviedol, že prokurátor počas prípravného konania, ako aj v konaní pred súdom nedokázal, že sa žalovaného skutku dopustil, akurát, že skutok sa stal. Preto navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie dokazovanie ohľadne charakteru poranenia poškodenej E..

Prokurátor v dodatočných dôvodoch odvolania vyslovil, že trest bol uložený v rozpore s obsahom ustanovenia § 34 ods. 1, 4 Tr. zákona pojednávajúcimi o účele trestu. Uložený trest je zjavne nezákonný, ako aj nespôsobilý splniť svoj účel, či už v oblasti generálnej alebo individuálnej prevencie. S okolnosťami majúcimi vplyv na posúdenie závažnosti konania obžalovaného pre spoločnosť významnými pre rozhodnutie o treste sa súd nezaoberal. Obžalovaný M. Y. bol doposiaľ 6-krát súdne trestaný, pričom všetky doterajšie trestné činy boli toho istého, majetkového charakteru. To, že trestný čin, za ktorý bol uznaný vinným napadnutým rozsudkom, pokiaľ ide o kriminálnu minulosť obžalovaného, nezapadá do rámca tzv. špeciálnej recidívy, v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako okolnosť svedčiacu v prospech obžalovaného, tak ako to v odôvodnení rozsudku uviedol súd. Má za to, že na upustenie od uloženia súhrnného trestu u obž. M. Y. neboli splnené zákonné podmienky, pretože skôr uložený trest nemožno považovať za dostatočný. Tento záver oprel o skutočnosť, že obž. M. Y. bol v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 1T/146/2010 síce odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, v tejto veci však výkon uloženého trestu prakticky nenastúpil, pretože tento vykonal väzbou. Za danej situácie by prakticky za konanie, ktoré sa mu kladie za vinu, ostal nepostihnutý. Pripomenul tiež, že obž. M. Y. sa k jemu za vinu kladenému protiprávnemu konaniu nepriznal a svoje konanie ani len formálne neolutoval. Okrem toho uňho nebola konštatovaná žiadna poľahčujúca okolnosť. S prihliadnutím na doterajšie odsúdenia, ako aj trestné činy, ktoré sa mu kladú za vinu, je zjavné, že u obžalovaného je prevaha okolností priťažujúcich, preto z tohto dôvodu nepovažuje upustenie od uloženia súhrnného trestu za zákonné a spravodlivé. Horná hranica zákonom stanovenej trestnej sadzby za prečin výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona je 36 mesiacov, preto zastáva názor, že súd mal dostatočný priestor na zákonné vysporiadanie sa s výškou trestu v rámci jeho individualizácie tak, aby uložený druh a výmera trestu bol v súlade so zásadami na ukládanie trestu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, prihliadnúc na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, individuálnu a generálnu prevenciu, ako aj na represívnu stránku trestu, je podľa jeho názoru potrebné uložiť obžalovanému súhrnný trest odňatia slobody na

hornej hranici upravenej trestnej sadzby za súčasného zrušenia výroku o treste v rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/146/2010 zo dňa 23.01.2012 v spojení s uznesením krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/9/2012 zo dňa 22.08.2012, s tým, že obžalovaného je potrebné zaradiť na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. poriadku zrušil výrok o treste v napadnutom rozsudku a sám rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku tak, že zmení napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného a uloží mu súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na hornej hranici upravenej trestnej sadzby.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným a prokurátorom krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by mohli odôvodňovať podanie dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolania nie sú dôvodné.

Konajúci súd vykonal dokazovanie v súlade s pravidlami procesného predpisu, obžalovaný mal možnosť sa vyjadriť k jednotlivým dôkazom na hlavnom pojednávaní, ktorého sa zúčastňoval, mal možnosť navrhovať doplnenie dokazovania, a obhajobu uplatnil prostredníctvom svojho obhajcu, preto postup súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku, považoval odvolací súd za zákonný.

K námietke obžalovaného vo vzťahu k procesnému postupu policajta pri výsluchu poškodenej Z. E. v prípravnom konaní dňa 05.01.2012, pri ktorom poškodená nebola riadne poučená o práve nevyповedať, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásad trestného konania, odvolací súd uvádza, že zo zápisnice namietaného výsluchu poškodenej Z. E. plynie, že táto bola riadne poučená podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku o práve nevyповedať, k čomu sa aj vyjadrila, že tohto svojho práva odmietnuť vypovedať nevyužíva, vzdáva sa ho a vypovedať bude. Okrem toho z výsluchu poškodenej plynie i to, že v tej dobe nemala poškodená žiadny príbuzenský pomer k obžalovanému a ani iný rodinný či obdobný pomer, ktorá skutočnosť by mohla zakladať dôvod nevyповedať, ak by svojou výповeďou spôsobila obžalovanému nebezpečenstvo trestného stíhania, ktorú ujmu by pociťovala ako vlastnú.

Vzhľadom k tomu, že poškodená v čase výsluchu nebola v príbuzenskom pomere k obžalovanému M. Y., nebolo povinnosťou policajta poučovať ju aj o práve odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku. Právo odoprieť výповeď podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku by poškodenej prislúchalo iba vtedy, pokiaľ by bola poškodená v priamom rade s obžalovaným, jeho súrodenc, osvojiteľ, osvojenec, manželka alebo družka. Žiadny z uvádzaných pomerov v čase namietaného výsluchu medzi poškodenou a obžalovaným nebol zistený.

Tomuto procesnému úkonu predchádzalo podanie oznámenia poškodenou Z. E. dňa 25.12.2011 o 06,20 hod. o spáchaní priestupku, pričom pred oznámením bola poškodená riadne poučená o svojom práve nevyповedať, ak by svojou výповeďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania blízkej osobe, pričom ani pri tomto úkone poškodená svoje právo nevyužila a vo veci vypovedala. Tento výsluch obžalovaný hodnotil ako nezákonný, keďže poškodená bola v tom čase pod vplyvom alkoholu.

Je nesporné, že poškodená v priebehu noci z 24.12.2011 na 25.12.2011 požila alkoholické nápoje, avšak z lekárskej správy z ošetrenia, ktoré bolo vykonané pred podaním oznámenia o 05,52 hod., nevyplýva, aby sa nachádzala v nespôsobilom stave po požití alkoholu. Vzhľadom k tomu, že ošetrujúci lekár objektívne neposúdil stav poškodenej ako opitost', čo by bolo zaznamenané v lekárskej správe, policajtovi nič nebránilo prijať oznámenie poškodenej. Ostatne ani svedok M. J., ktorý viezol poškodenú na vyšetrenie, nebadal opitost' na poškodenej.

Obžalovaný tiež namietal, že výsluch poškodenej dňa 05.01.2012 bol vykonaný v čase, keď ešte nebol obvineným, preto došlo k porušeniu zásady princípu rovnosti zbraní.

Z predloženého spisového materiálu plynie, že dňa 04.01.2012 poverený príslušník PZ rozhodol uznesením podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku o začatí trestného stíhania a podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku súčasne vzniesol obvinenie M. Y. pre prečiny podľa § 156 ods. 1 a § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, ktoré rozhodnutie obžalovaný prevzal dňa 05.01.2012. Táto skutočnosť preukazuje, že výsluch poškodenej sa vykonal v čase, kedy už bol obž. M. Y. v procesnom postavení obvineného. Ak obžalovaný namieta použiteľnosť tejto výповede poškodenej v súdnom konaní pre porušenie zásady rovnosti zbraní, k tomu

odvolací súd uvádza, že túto výpoveď súd mohol použiť v súdnom konaní, i keď obžalovaný nemal možnosť klásť otázky poškodenej, vzhľadom k tomu, že táto pri svojej výpovedi dňa 01.03.2012 v prípravnom konaní a následne v konaní pred súdom využila svoje právo nevypovedať po poučení podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku pre jej vzťah k obžalovanému, s ktorým mala naplánovaný termín uzavretia manželstva, pretože tento dôkaz nie je jediným rozhodujúcim dôkazom. Pokiaľ ide o dôvod využitia práva nevypovedať svedkyňou Z. E., podľa názoru odvolacieho súdu u poškodenej pri jej výsluchu dňa 01.03.2012 a 16.01.2013 neboli splnené podmienky pre takýto postup, keďže v tej dobe nebývala v spoločnej domácnosti s obžalovaným, boli iba blízkymi priateľmi a žiadosť o uzavretie manželstva podali dňa 13.05.2013, ktorú zrušili 19.09.2013.

O procesne účinné dôkazy, vrátane výpovede poškodenej z 05.01.2012, preto konajúci súd mohol opierať svoje skutkové zistenia. Obsah dôkazov je rozvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom ich hodnotenie považuje odvolací súd za logické a v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. S ustálenými skutkovými zisteniami sa odvolací súd stotožnil, pretože tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania.

Výsledkami vykonaného dokazovania bolo konanie obžalovaného, ktoré mu kládla obžaloba za vinu, preukázané.

V prvom rade je potrebné poukázať na podanie oznámenia poškodenu dňa 25.12.2011, v ktorom uviedla spôsob jej napadnutia zo strany obžalovaného, čo pri výsluchu v postavení svedka iba potvrdila. Napadnutie poškodenej zo strany obžalovaného plyní tak z lekárskeho správ, v ktorých je zachytené vyjadrenie poškodenej, že poranenia - tržná rana na ľavom obočí a krvná podliatina na ľavom oku a ľavom líci, ktoré boli objektívne zistené, jej spôsobil priateľ, ako aj z výpovede svedka M. J., ktorého poškodená v kritickú noc volala a ktorému už v telefonickom rozhovore uviedla, že ju zbil H. Y. a požiadala ho o odvoz na lekárske vyšetrenie.

Mechanizmus vzniku poranenia udávaný poškodenu pri vyšetrení je objektivizovaný znaleckým posúdením objektívne zistených poranení vyšetrením u poškodenej, keď znalec určil minimálne dva útoky vedené stredne veľkou silou na oblasť ľavého oka a oblasť ľavej strany tváre.

Tieto dôkazy, aj keby sa neprihliadalo na výpoveď poškodenej z 05.01.2012, bez pochyb postačujú na záver, že objektívne zistené poranenia poškodenej spôsobil pri hádke práve obžalovaný.

Obžalovaný v ďalšom namietal, že poranenia poškodenej si nevyžadovali dobu liečenia dlhšiu ako 7 dní.

Ani túto námietku obžalovaného odvolací súd nepovažoval za opodstatnenú, pretože znaleckým dokazovaním z odvetvia chirurgia - traumatológia bolo preukázané, že poranenia si vyžiadali dobu liečenia 10 až 14 dní s obmedzením v obvyklom spôsobe života. Podľa vyjadrenia znalca MUDr. R. tržnú ranu na obočí ľavého oka bolo nutné zašiť, pretože inak by bola veľká pravdepodobnosť pre vznik trvalých následkov. Liečba pohmoždenia okolia ľavého oka stredne ťažkého stupňa a pohmoždenia ľavého líca stredne ťažkého stupňa spočívala vo fyzickom šetrení, pretože malé cievy boli popraskané. Poškodená mohla pociťovať bolesti v mieste pohmoždenia slabej až miernej intenzity, pričom počas nutnej doby liečenia, t. j. minimálne 10 dní, mohla byť obmedzená vo fyzickej aktivite a v bežnom kontakte so svojím okolím, nakoľko jej výzor mohol u poškodenej vzbudzovať pocity menejcennosti a hanby. Uvedené zistenia odôvodňujú vzniknuté poranenia kvalifikovať podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona ako ublíženie na zdraví, pretože poranenia poškodenej si vyžadovali ošetrovanie a liečbu, počas ktorej bol obvyklý spôsob života narušený u poškodenej po dobu minimálne 10 dní.

Skutočnosť, že poškodená nebola práceneschopná, nemá vplyv na posúdenie jej poranení ako ublíženia na zdraví. Bolo iba na rozhodnutí poškodenej, či počas doby liečenia, ktorá bola minimálne 10 dní, bude práceneschopná alebo sa zaradi do pracovného procesu. Keďže doba minimálnej liečby netrvala iba krátky čas, za ktorý sa v súdnej praxi považuje liečba poranení s narušením obvyklého spôsobu života do 6 dní, poškodenie zdravia Z. E. zodpovedá zákonnému vymedzeniu ublíženia na zdraví.

Na tomto závere nemení nič ani fakt, že znalec MUDr. R. stanovil dobu obmedzenia na 6 dní, počas ktorej sa mala poškodená telesne šetriť a mohla pociťovať bolesti, pričom v tejto dobe sa

mal hematóm (pohmoždenie okolia ľavého oka) vstrebať. Uvedený znalec nemal v čase podávania znaleckého posudku k dispozícii fotografie poranení poškodenej, čo vyplynulo z jeho výpovede, a preto nemohol správne posúdiť rozsiahlosť hematómu v oblasti ľavého oka, v dôsledku ktorého sa uzatvorila očná štrbina. Po nahliadnutí do fotodokumentácie pripustil, že tieto poranenia mohli odznievať ešte ďalších 10 až 14 dní. Vzhľadom na skutočnosť, že znalec MUDr. R. nemal k dispozícii všetky podklady pre spracovanie posudku, pričom pri výsluchu pripustil dlhšiu dobu liečenia poškodenej, konajúci súd správne uzavrel, že znalecký posudok podaný MUDr. R. objasnil náležitým spôsobom všetky rozhodné skutočnosti potrebné pre posúdenie poškodenia zdravia Z. E.. V tejto súvislosti je namieste poukázať i na to, že pokiaľ znalec MUDr. R. ustálil dobu liečenia na 5-6 dní, tomuto jeho záveru odporuje nález pri lekárskom ošetrení zo dňa 30.12.2011, kedy u poškodenej bolo zistené zakrvácanie pod spojovkou ľavého oka a hematóm ľavého oka, čo bolo podkladom pre posúdenie znalcom MUDr. R., že charakter a rozsah pohmoždenia ľavého oka s následnou jeho liečbou sa nemohol zahojiť pod dobu 10 dní.

S poukazom na vyššie rozvedené aj odvolací súd dospel k záveru, že skutok sa stal a bolo preukázané, že tento spáchal obžalovaný. Jeho konanie konajúci súd posúdil ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním, keď na mieste prístupnom širokej verejnosti počas hádky fyzicky napadol poškodenú minimálne dvoma údermi do oblasti tváre a oka, naplnil objektívnu stránku prečinu výtržníctva. V právnej vete vo výroku o vine odvolací súd zistil formálne pochybenie, keď konajúci súd fyzické napadnutie vyhodnotil ako zákonný znak „hrubú neslušnosť“ namiesto „výtržnosti“. Toto pochybenie však nemalo žiadny vplyv na inak správne posúdenie skutku ako prečin výtržníctva. Obžalovaný fyzickým napadnutím spôsobil poškodenej ujmu na zdraví, v dôsledku čoho naplnil v jednočinnom súbehu aj prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona. Za danej situácie možno konštatovať, že výrok o vine je vecne správnym a zákonu zodpovedajúcim.

Konajúci súd po vykonaní dokazovania k výroku o treste, v rámci ktorého zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 6-krát (správne má byť 5-krát) súdne trestaný pre trestné činy krádeže, poškodzovania cudzej veci a porušovania domovej slobody, pričom z miesta bydliska je hodnotený priaznivo bez zaznamenania páchania priestupkov, rozhodol o upustení od uloženia súhrnného trestu, pretože trest odňatia slobody uložený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/146/2010 zo dňa 23.01.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6To/9/2012 zo dňa 22.08.2012 v trvaní 18 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, považoval za dostatočný.

S týmto záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Aj keď je nesporné, že obžalovaný bol trikrát odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody pre majetkovú trestnú činnosť, v ostatných dvoch prípadoch do roku 2001 sa na jeho dve odsúdenia hľadí, akoby nebol odsúdený, správne konajúci súd poukázal na to, že v súdenom prípade obžalovaný porušil iné objekty chránené trestným zákonom, a to ochranu zdravia a verejného poriadku, pričom prekročil rámec slušného správania. Tiež nemožno opomenúť fakt, že poškodená Z. E. prispela dosť podstatnou mierou ku konaniu obžalovaného, čo na druhej strane neospravedlňuje konanie obžalovaného, ako aj to, že obžalovaný v krátkej dobe po skutku narovnal vzťahy s poškodenou. Na uvedené bolo potrebné prihliadať najmä s poukazom na to, že obžalovanému mal byť ukladaný súhrnný trest za zbiehajúcu sa trestnú činnosť vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T146/2010 zo dňa 23.01.2012, pretože prejednávany skutok bol spáchaný pred vyhlásením tohto rozsudku.

Obžalovaný M. Y. bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T146/2010 zo dňa 23.01.2012 uznaný vinným z prečinu krádeže spáchaným dvoma skutkami z 25.02.2010 na 26.02.2010 v jednočinnom súbehu s prečinom poškodzovania cudzej veci, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s určením spôsobu jeho výkonu zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Trest bol ukladaný za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona, za ktorý je ustanovená sankcia odňatia slobody až na dva roky, a sprísňovacieho ustanovenia podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona, keďže bola zistená prevaha priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, m/ Tr. zákona. Po úprave trestnej sadzby zvýšením jej dolnej hranice na 8 mesiacov možno konštatovať, že trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov bol uložený v hornej polovici trestnej sadzby.

Za prečin ublíženia na zdraví zákon ustanovuje sankciu odňatia slobody na šesť mesiacov až na dva roky a za prečin výtržníctva sankciu odňatia slobody až na tri roky. Aj v tomto prípade, pokiaľ by sa

ukladal súhrnný trest, by existovala prevaha priťažujúcich okolností uvedených v § 37 písm. h/, m/, keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov a už bol v minulosti za trestné činy odsúdený. Do úvahy by tak prichádzala aplikácia sprísňovacieho ustanovenia podľa § 38 ods. 4 Tr. zákona. Najprísnejším trestným činom, podľa ktorého by sa mal ukladať trest so zreteľom na stanovenie dolnej hranice na šesť mesiacov, je prečin ublíženia na zdraví. Po sprísnení sankcie v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zákona by došlo k zvýšeniu dolnej hranice trestnej sadzby zo 6 mesiacov na 12 mesiacov, čo by znamenalo, že trest odňatia slobody by mal byť obžalovanému ukladaný po úprave trestnej sadzby od 12 mesiacov do 24 mesiacov. Uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, vo vzťahu ku ktorému mal byť ukladaný súhrnný trest, možno považovať za dostatočný, keďže tento je uložený v strede zákonnej trestnej sadzby aj za najprísnejší trestný čin ublíženia na zdraví s použitím všetkých do úvahy prichádzajúcich ustanovení zákona k úprave trestnej sadzby.

Odvolacia námietka prokurátora, ktorá spočíva v tom, že uložený trest odňatia slobody obž. M. Y. rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T146/2010 zo dňa 23.01.2012 bol vykonaný väzbou a prakticky za toto prerokované konanie obžalovaný nebude postihnutý, nemá svoje opodstatnenie. Je potrebné si uvedomiť, že pri upustení od uloženia súhrnného trestu súd prihliada najmä na to, či druh trestu a jeho dĺžka zodpovedá trestu, ktorý by bol inak ukladaný v spoločnom konaní o všetkých zbíhajúcich sa trestných činoch, a vykonanie takého trestu odňatia slobody, hoci aj započítaním väzby do uloženého trestu podľa § 45 Tr. zákona, nie je určujúcim kritériom.

Poškodená Všeobecná zdravotná poisťovňa a.s. si uplatnila nárok na náhradu škody riadne a včas, pričom predložila aj rozpis náhrady jednotlivých zdravotníckych výkonov, ktoré boli preplatené. Keďže škoda čo do základu a jej výšky bola v tomto konaní preukázaná, správne rozhodol konajúci súd, ak uložil obžalovanému povinnosť túto v sume 43,80 eur nahradiť.

V podstate z týchto dôvodov odvolania obžalovaného a prokurátora boli vyhodnotené ako nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuté.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.